

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΘΥΡΥΛΟΙ

THE GERTRUDE KINGSTON

Ο ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Κάποτε αντίκρι του, ο Άννας να- ναπέ...

Κάποτε, ο Ένα βασιλείο της Γερμανίας, ζούσε ένας σκληρός και τυραννικός βασιλιάς. Άκαρδος, φιλάργυρος και σκληρός, καθώς ήταν, είχε προκαλέσει τόσο μιση, ώστε έμενε κατάκλιετος στο όχυρο παλάτι του, χωρίς να τον μιά να θγαίν έξω καθόλου.

Μιά ημέρα διάταξε να διώξουν έναν παλιό και γενναίο στρατιώτη του, γιατί γεμάτος πληγές καθώς ήταν, έτρωγε το ψωμί του «χαράμι». Δεν μπορούσε πεία να άντέξει στις έκστρατες κι' ούτε για καμιά άλλη δουλειά ήταν κατάλληλος.

Χωρίς κακία στην ψυχή του, ο λεοντόκαρδος στρατιώτης ύποταχθηκε στη μοίρα του κι' έφυγε άδύογυστα για το άγνωστο. Για μόνο εφόδιο του είχε ένα ξεροκόμματο στον γυλιό του και λίγο όρσοπερό νόνο στο παγοούρι του.

Αυτά μόνο τούδωσε ο άφέντης του, πετώντας τον στο δρόμο, κι' άνταμοιήθ των τούων ύπηρεσιών του και των τούων πληγών του!...

Ώστόσο, ο εύθυμος και καλόκαρδος στρατιώτης μας, θήγχε άπ' το θασιλικό κάστρο κι' άρχισε να περπατά στην τύχη, μνή ξερύντας άκριβώς κι' αυτός πού να γείρη το έρμη κορμί του. Λίγο πιο έξω άπ' το κάστρο, άντάμωσε κάποιο γεροντάκι, το όποιο του είπε με λυπηρή φωνή:

—Δώσε μου κάτι να φάω, καλό μου παλληκάρι...Πεθαίνω άπ' την πείνα!...

Ο στρατιώτης άνασκήρτησε. Η μόνη περιουσία του ήταν ένα ξεροκόμματο. Άν τδδινε στο γεροντάκι, τί θάμνε για' αυτόν; Ο κάμπος ήταν έρημος κι' άπέρατος μπροστά του και πουθενά δεν φαινόταν ανθρώπινη μυχή!

Ώστόσο, άντιξε άμέσως κάθε διαταγή, χαμογέλασε καλόκαρδα στο γεροντάκι, τούδωσε το ψωμί κι' ξεακολούθησε τον δρόμο του.

Περπάτησε πολλές ώρες, και σέ μιά στιγμή, φλογισμένος άπ' τον ήλιο κι' άφανισμένος άπ' την κούρασι, θέλησε να πιη λιγάκι νερό. Ένω όμως έφερνε το παγοούρι στα ξερά χείλη του, ένας στεναγμός πού άκουσε εκεί παράμερα του κράτησε το χέρι μετέωρο.

Κύτταξε γύρω του έρευνητικά, κι' είδε στην άκρη κάποιου χαντακιού να κοιτάει έν' άλλο γεροντάκι, πού τον κύτταξε ί- ίετευτικά.

—Αυτήπου με, παλληκάρι μου... του είπε. Το λαρύγγι μου κοιγεται άπ' τη δίψα... Δός μου κι' έμένα λιγάκι νερό να πιώ!...

Ο στρατιώτης, χωρίς διαταγή, έτρεξε στο δίψασμένο γεροντάκι και δρόσιε την δίψα του με το νερό του παγοουριού του. Έκέτινος τότε, άνακουφισμένος, στάθηκε στα άδύνατα πόδια του, εύλόγησε τον εύεργέτη του κι' ξεακολούθησε ή- ήσυχος πεία τόν δρόμο του.

Νύχτανε πεία... Δίψασμένος, πεινασμένος, κατακουρασμένος ο στρατιώτης μας, στάθηκε σ' ένα σταυροδρόμι. Άντίκρισε ένά όγαλάμη της Παναγίας, σταυροκοπήθηκε ευλαβικά, και ξεπλώθηκε κοντά του να κοιμηθ, ζητώντας την προστασία της.

Άποκοιμήθηκε άμέσως, μα κατά τα μεσάνυχτα είδε ένα όνειρο παράενο: Είδε, τάχα, πώς δυό γεροντάκια στάθηκαν πάλι στο κεφάλι του, τον εύλόγησαν και του είπαν:

—Παλληκάρι μου, πεινασμένος εσύ, έθρεψες την πείνα μας... Δίψασμένος εσύ, έσθυσες την δίψα μας... Άπένταρος, έβδωσε όλη την περιουσία σου σέ μάς το δυό φτωγά κι' άγνωστα γεροντάκια... Μόνος στον κόσμο και χωρίς κανένα στρίγιμα, θάδισες στο άγνωστο με καλή καρδιά, έχοντας πεποιθίση στην εύλογία του Θεού... Τί ζητάς τώρα άπο μάς;... Μίλησε, κι' έμεις θα ξεκλιηώσουμε την έπιθυμία σου!...

Ο στρατιώτης τότε τούς άπάντησε:

—Μιά πίπα θέλω, πού να κανιζώ και να μη σώνεται ποτέ ο καπνός της... Αυτό, κι' ή καλή καρδιά, μεθ' θθάνουν και παραφθάνου!

Τό ένα γεροντάκι τούδωσε μιά μικρή πίπα, ένω το άλλο, χαμογέλντας, τούπε:

—Κι' έδώ φάνηκες όλιγαρκής, παιδι μου... Την πίπα σου την δώσαμε... Την καλή καρδιά την είχες κι' άπο πριν... Και τώρα θα συμπληρώσουμε τις εύεργεσίες μας, εύλογώντας το γυλιό σου... Ό,τιδήποτε θελήσεις, δεν έχεις παρά να το σκεφθής λιγάκι... Κι' άμέσως έπειτα, άνοιγνοντας το γυλιό σου, θα τδθρεις μέσα σ' αυτόν, στη διάθεσί σου!

Τά δυό γεροντάκια έγιναν άφαντα κι' ο στρατιώτης γύρισε με κάποια στενοχωρία άπ' το άλλο πλευρό του, ξεακολούθδντας τόν ύπνο του!

Τό πρωί, σαν εύπνησε, θυμήθηκε τδνειρό του κι' έτρεψε τά μάτια του, στενάζοντας θλιβεία. Άχ, να ήταν άλήθεια! Τί άνακούφισι θα τούφερνε μιά πίπα με καπνό, στα χάλια πού θρισκόταν!

Έξάφνα μυρωδιά καπνού τόν χτύπησε στη μύτη και γύρισε κατάπληκτος: Είπε πάλι του μιά τδση δά πίπα, άναμμένη κιόλας, και με λαχτάρα την έφερε στο στόμα του.

Ρούφηξε ήδονικά τόν θαμμάσιο καπνό της και σέ λιγάκι είδε με κατάπληξη πιο μέγαλη, ότι ή φωτιά της δεν έσθυνε.

—Έχει γούστο, σκεφθήκε, να θγη στ' άλληθεία το παράενο όνειρό μου... Και με την πείνα και τη δίψα πούχα, τί δώσοφα θα ήσαν λιγάκι ψαμοτύρι κι' ένα ποτήρι μύρα μέσα στο γυλιό μου!...

Άνατρίχισε άπ' την συγκίνήσ του, γιατί δεν πρόλαβε καλόκαλά να το σκεφθ, κι' άμέσως ο άθεις γυλιός του φούσκωσε άλλοκοτα. Τόν άνοιξε λαχταρισμένος κι' άμέσως άντίκρισε μπροστά του αυτά πού έπιθυμούσε!

Χορτάτος, δροσισμένος, σηκάθηκε όρθος κι' άναρωτήθηκε για πού να τραθήρη τώρα. Η καλή καρδιά του τόν έκανε τότε να σκεφθ:

—Δέν ξεαναγυρίζω στην πρωτεύουσα;... Τούσος κόσμος πεινάει και κάτω κι' ο γυλιός μου ξεφουρνίζοντας ψωμιά, ίσως τούς χορτάση όλους!

Όταν έφθασε στην πόλι, την θρήκε άπροσδύκρητα άνήσυχη. Κόσμος ήταν μαζεμένος στο παλάτι κι' έβλεπε με άγωνία τούς γιατρούς να πηγαίνόερχαντα.

—Τί συμβαίνει στο παλάτι; ρώτησε περίεργος ο στρατιώτης μας έναν παλιό του φίλο, ο όποίος ήταν φρουρός στην πύλη.

—Νά, συμβαίνει ότι παλάθωσε ο βασιλιάς μας... Διάταξε σήμερα να σφάξουν τούς μισούς κατοίκους κι' άβριο τούς άλλους μισούς... Κι' ή βασίλισσα κλαίγοντας, για να τόν καθησυχάση, του είπε πως θα έκτελεσθή ή διαταγή του και φώναξε έντομεταξύ τούς γιατρούς για να τόν δούν τί έχει!...

—Άλλοίμονο, τρελλάθηκε ο άμοιρος βασιλιάς μας! Φθόρισε λυπημένος ο στρατιώτης μας. Δαιμόνια μπήκαν στο κορμί του, τόν τυραννόν τόν καμμένο και δεν ζέρει πεία τί κάνει και τί λέει... Άχ, πώς να τόν σώσω;...

—Εσύ να τόν σώσης; Ξεφώνισε κατάπληκτος ο φρουρός. Αύτος σ' έδωξε σαν άχρηστο σκυλί, ύστερα άπο τούσων χροών θυσίες σου κι' εσύ τόν λυπάσαι;... Δεν άφίνεις καλύτερα να τόν θροών τρελλό ό γιατροί και να τόν κλείσουν κάπου να φοφή;...

Δέν άκουσε τά σκληρά λόγια του φρουρό ο στρατιώτης μας. Σκεπτικός, παρουσιάστηκε στη βασίλισσα και τά δάκρυά της τού ράγισαν την καρδιά. Της είπε, προσκυνώντας την:

—Μεγαλειότητά, θα σώσω τόν άγαπημένο σύζυγό σας... Υποσχεθήτε μου, πώς άμα γίνη καμιά, θ' άφοσιωθ όλότελα στην εύτυχία των υπηκόων του... Όπως ξεχνά έγω τά περασμένα, έτσι πρέπει να κάνη κι' ο πολυχρονημένος βασιλεύς και κύριός μου!...

Στην άπελπισία της ή βασίλισσα, δεν θεώρησε καθόλου προσβλητική την άβθάθεια αυτή ή- ήνός άπλού στρατιώτη και ήλιεταξε να τόν άφήσουν εύλεύθερο να κάνη ότι ζέρει.

Τότε εκείνος πήγε στην πόρτα του βασιλικού θαλάμου και στάθηκε στο κατάφλι της. Άνοιξε το γυλιό του και κυτώντας τόν θασανισμένο άπ' την τρέλα βασιλιά, μουρμούρισε:

—Η άνομη γλώ σου σέ γέμισε άπο διαβόλους, αθέντα μου... Έπειδή όμως θασανιστηκες άρκετά, άς φύγουν τώρα άπ' το κορμί σου κι' άς μπούν στο γυλιό μου!...

Παρευθός—κι' όλοι ατάυροκοπήθηκαν για το θαμά!—πλήθος άπο νυχτερίδες φάνηκε να θγαίν άπ' το στόμα του βασιλιά και να τρωπώνη θιαστικά στον άνοιχτό γυλιό του στρατιώτη!

Μόλις όμως εκείνος έκλεισε τόν γυλιό, κάτι σαν σεισμός κλόνισε όλόκληρο το παλάτι κι' ο άφρησατάνας παρουσιάστηκε μπροστά του άπειληκτικός. Με φωνή όργισμένη, όύρλιαξε:

—Ξέρεις, καταραμένε, πώς θ' άναφερθώ στον

Η νυχτερίδες φτεροόγισαν άπο το άνοιχτό παράθυρο...

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

Ο καθηγητής (κατά την κλινική διδασκαλία στους φοιτητές).—Κύριοι, αυτός εδώ ο ασθενής υπέφεραν από τη μέση του και κουστάνει άκομη λιγάκι όταν περπατά.

Κατόπιν, άποτεινόμενος προς ένα φοιτητήν:

—Τι θά έκανατε, σεις, κύριε, έν τιαούτη περιπτώσει;

Ο φοιτητής (άφελέστατα).—Κύριε καθηγητά, τὸ πιθαμότερο είνε ότι... θά κουστάναι κι'έγω λιγάκι!...

Ο θεϊος (στών προϊστάμενο του άνηψιού του).—Και τί θά πληρώνεται ὁ άνηψιός μου, κύριε;

Ο καταστηματοάρχης.—Τόν πρώτο μήνα δέν θά τὸ δίνουμε τίποτε, αλλά από τόν δεύτερο μήνα κάτι θά τὸ δίνουμε.

Ο θεϊος.—Τότε θά σοῦ τὸν στείλω... τὸ δεύτερο μήνα!...

Στὸ δικαστήριο:

Ο δικαστής.—Πρέπει νά τάξης καλά μέ τούς συντοπίτες σου, κι' ὄχι νάξης καυγάδες μαζί τους.

Ο κατηγοροῦμενος.—Μάλιστα, κύρ δικαστή. 'Από δὼ και μπρός δέν θά τσακωθῶ μέ κανένα συντοπίτη μου... 'Άλλοίμονα, ὄμως, στους ξένους!...

—'Ὡστε ἔχεις μητριά, κορίτσι μου;

—Μάλιστα, κυρία.

—Πόσο σέ λυπάμαι, καὺμένη!...

—Ο πατέρας μου, κυρία, είνε πιὸ αξιολύπητος... γιατί ἡ μητριά μου είνε γυναικα του!...

Μετά τὸ γάμο:

Η μαμά.—Κορίτσι μου, τώρα πού σέ παντρέψαμε, πρέπει νά μάθεις νάσαι ὑπομονητική.

Η κόρη.—Βέβαια, χρειάζεται λίγη ὑπομονή, ὡς πού νά καταλάβῃ ὁ άντρας μου ότι δέν θά γίνεται ὅ,τι θέλει αυτός!...

Ο ὑπάλληλος.—Παντρεύτηκα, άφεντικό, και γι' αυτό πρέπει νά μου άνεθάσῃ τὸ μισθό.

Ο καταστηματοάρχης.—Τί!... Νά σοῦ άνεθάσω τὸ μισθὸ ἐπειδὴ παντρεύτηκες; Δέν ξέρεις λοιπόν ότι τὸ κατάστημα είνε ὑπεύθυνο μόνο γιά τὰ δυστυχήματα, πού συμβαίνουν μέσα σ' αυτό, άπάνω στη δουλειά κι' ὄχι γιά τίς συμφορές πού σὰς τυχαίνουν παραέξω;...

Μεταξύ φίλων:

—'Ὀλες ἡ γυναίκες, φίλε μου, θέλουνε ξύλο! 'Εγὼ τὴ δική μου τὴ χειροτονῶ κάθε βράδυ!... 'Εσὺ;

—'Ὀχι. 'Εγὼ δέν χτύπησα ποτέ τὴ γυναίκα μου.

—'Α!... Τότε πρέπει νάσαι σωστός άγγελος!

—'Ὀχι, φίλε μου... 'Ὀχι!... Είνε μόνον πιὸ δυνατὴ από μένα στὰ χέρια!...

'Ψηστος: Μοῦ φυλάκισες τούς ὑποτακτικούς μου και μοῦ ἐρήμωσες τὴν κόλασι... Ποίος θά φροντίξῃ τώρα κεί κάτω γιά τὰ καζάνια τοῦ κατραμιού και γιά τὰ θασασιστήρια τῶν κολασμένων;

Χαμογελῶντας ὁ στρατιώτης τούδειξε μιά καρέκλα, και κάθισε κι' αυτός άντίκρου του σ' ἕναν καναπέ. Τὸ ἔδωσε τὴν άνεξάντλητη πίπα του νά κανήσει, και τὸ εἶπε μέ σαρκαστική φωνή:

—Τοὺς ὑποτακτικούς σου καλά τούς συγύρισα!... Πρόσεξε, γιατί θά πάθης και σὺ τὰ ίδια, ἐκτός άν μοῦ ὑποσχεθῆς κάτι... Λοιπόν, θά τούς αφήσω ἄελευθερος, γιατί χρειάζονται κι' αὐτοί στόν κόσμο... 'Αν ἦσαν άχρηστοι κι' αὐτοί κι' ἐσὺ, ὁ 'Ψηστος θά σὰς εἶχε κερανώσει... Δέν θά ξαναπατήσετε ὄμως τὸ τραγοπόδαρό σας ἐδῶ μέσα, γιατί θάχατε νά κανέτε μαζί μου!

'Εντρομος ὁ άρχισατανάς, ζητώντας νά κρύψη τὴν ταραχή του μέσα στὰ σύννεφα τοῦ καπινοῦ τῆς θαυμαστής πίπας, ὑποσχέθηκε στὸ στρατιώτη ὅ,τι τὸ ζητοῦσε. Τότε ἐκείνος ξεκρέμασε τὸν γυλιό του ἀπ' τὴν πλάτη του, τὸν άνοιξε και ὁι διαδόλοι—νυχτερίδες φτεροῦσαν ἀπ' τὸ άνοιχτὸ παράθυρο, κουνώντας κωμικά τὰ φτερά τους ἀπ' τὸν τρόπο!...

Δέν δέχτηκε τίμες και πλοῦτη, ὁ άγαθὸς ἐκεῖνος στρατιώτης ἀπ' τὸν μετανιωμένο πικρὰ βασιλέα του. 'Ισα-ἴσα ἔφυγε κρυφά ἀπ' τὸ παλάτι γιά ν' ἀποφύγη τίς περιποιήσεις, κι' από τότε, άόρατος ἀπ' ὄλους, άθέατος από Θεία χάρι, πλανιέται νύχτα-μέρα σ' ἐλόκληρο τὸν κόσμο, σκορπίζοντας τὰ καλά του σ' αὐτούς πού τὰ αξίζουν...

Είνε ὁ «Περιπλανώμενος Στρατιώτης» τῶν χωρικών τῆς Βαυαρίας!...

ΑΡΧΑΙΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ

('Αριστουργηματικές μεταφράσεις τοῦ Χ. Στεφανίδη)

Ο ΒΑΘΥΛΛΟΣ

Γράφε μου, ὡς θά σοῦ πῶ,
Έναν φίλο, π' άγαπῶ,
σὸ, τὸν Βάθυλλο, ζωγράφε.

Κάμε άπαλά μαλλιά,
μαύρα μέσα και χρυσᾶ
εἰς τὴν άκρη νάσαι γράφε.

Και τίς στριφογυριστές
άκρες άπλεχτες, σγουρές,
άτακτα ἀφοῦ συβέσεις,

άσε τες νά κίματοῦν
κι' ὅπως θέλουν νά πετοῦν
καὶ καθόλου μὴ τίς δέσεις.

Κάμε μέτωπο λευκό,
άπαλό και δροσερό,
νά τὸ στεφανώγη φύδι,

πού νά είνε μελανό,
πλιὸ άκόμα ζωντανο
και από αὐτὸ τὸ φεῖδι.

Μαύρο μάτι και γοργό
νά μοῦ κάμης θέλω 'γὼ
μέ γαλήνη ζυωμένο,

ἀπ' τὸν 'Αρη νά κρατῆ
κι' ἀπ' τὴν 'Αφροδίτ' αὐτὴ
νάσαι άνακατωμένο.

Μιά νά βλέπη τὸ φρικτὸ
βλέμμα του τινὰς αὐτὸ
και νά τρέμη, νά φοβάται,

πάλλι μιά τὸ μαλακὸ
νά τὸν κάμη και γλυκὸ
ἀπ' ἔλπιδα νά κρεμνάται.

Κάμε ῥόδινο καλὸ
και μέ χνοῦδι άπαλό
μάγουλο, ὡσάν τὸ μῆλο-

κοκκινάδι ἔντροπῆς
βάνε, ὅσο ἡμπορείς,
στόν άγαπητὸ μου φίλο.

Γιά τ' άγγελίι δέν μποροῦ
πλέον τρόπο νά εὐθῶ
πῶς νά μοῦ τὸ ζωγραφίσης...

Κάμε μοῦ τὸ άπαλό
και γεμάτο από Πειθῶ
και τὸ ὄλο άν ρωτήσης,

τὸ κηρί σου ἄς λαλή-
μέ φωνὴ σιωπηλή.

'Υστερ' ἀπ' τὴν ὄψη γράφε,
ἐλεφάντινο λαίμω,
νά περνᾶ, ἐπιθωμά,

και τοῦ 'Αδωνι, ζωγράφε-
στήσια, χέρια του 'Ερμή,
Πολυδεῦκη τὸ μηρί,

Διονύσου τὴν κοιλούλα,
κι' από πᾶν ἀπ' τὰ άπαλά
μηριά, πῶχουν τὴν φωτιά,

κάμε νόστιμη μικρούλα,
ὅπου πειά νά λαχταρῆ
τὴν Παφίαν. Φθονερὴ

τέχνη ἔχεις και τὰ πίσω
διατί δέν ἱστορεῖς
και νά δείξης δέν μπορεῖς

ἦταν πλιὸ καλά, νά ζήσω.
Τι τὰ πόδια νά σοῦ πῶ;
πάρε, ὅσον πῆς μισθὸ

κι' από τὴν εἰκόνα βγάλε
τὸν 'Απόλλωνα Θεόν
και τὸν Βάθυλλο ἀντὸν

εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ βάλε.
Και ἔμην καμιά φορά
σοῦ συμπίεση τυχηρά

εἰς τὴν Σάμον νά πατήσης,
τὸν 'Απόλλωνα, νά ζῆς,
ἀπ' τὸν Βάθυλλο νά δῆς,

και νά μοῦ τὸν ζωγραφίσης.

✓ ΣΤΟ ΒΑΘΥΛΛΟ

Εἰς τὸν ἴσκιο τοῦ Βάθυλλου
τοῦ άγαπητοῦ μου φίλου
θά καθήσω. Τὸ δεντράκι
εἶν' ὠραίο! σέ κλαδάκι
μαλακὸ τὰ άπαλά του

σειεῖ και χρυσᾶ μαλλιά του.
Γαργαλίζει γλυκῶν βρῦση
λογίων τρέχοντας κοντά του.
Ποῖος νά ἰδῆ και νά αφήση
νά μὴ πάγη ἀποκάτου;

ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Μέ στέφανα δεμένον
ἡ Μούσες τὸν καίμενον
'Ερωτα ἔχουν δώσει
στὴν ὡμορφιά. Καὶ τώρα
ἡ 'Αφροδίτη δῶρα
δίνει νά τὸν γλυτώση.

Πλὴν, κι' άν κανεῖς θελήσει
γιά νά τὸν ἀπολύση,
αὐτὸς πάλι θά μνή-
γιατ' εἶνε μαθημένος
νά εἶνε σκλαβωμένος
κι' αἰώνια δεμένος.

ΣΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Τοὺς ταύρους ἔχ' ἡ φύσις
μέ κέρατ' άρματώσει,
στὰ ἄλογα ἔπισης
'Νά νύχια ἔχει δώσει,
εἰς τοὺς λαγούς χαρίζε
ὄργηγορα ποδάρια'
μέ φοβερὰ προικίζει
δόντια τὰ λεοντάρια-
φτερά γιά νά πετοῦνε
εἰς τὰ πουλιά άφινε,
και γιά νά κολυμποῦνε
οὐρά στὰ ψάρια δίνει.

μέ φρόνημα γενναῖον
τοὺς άνδρες ἔχει ὀπλίσει-
εἰς τίς γυναίκες πλέον
δέν εἶχε νά χαρίση.
Τοὺς δίνει λοιπὸν κάλλη,
ἀντὶ κάθε κοντάρι,
κι' ἀντὶ άσπίδα πάλι,
αὐτὴ μόνη τὴν χάρει.
Και σιδηρο λυγᾶει
μία γυναικα νέα
και τὴ φωτιά νικάει,
ὅταν εἶθε ὠραία.